

Autorul și hoțul

Alecu Donici

În întunericul lăcașului de umbre,
În tartarul cumplit
Unde de grozăvii trist sufletu-ți se umple
Și unde merge omul de fapte osândit,

Sosiră totodată
La aspra judecată
Un hoț răutățit,
În sânge încrunțat
Care au și murit,
Pe viață spânzurat,
Și un autor vestit,
Puternic în condei,
Care au dezvelit
Mult slobode idei,

Ce-ntocmai ca Sirene
Era la glas duios,
Dar, potrivit cu ele,
Și mult primejdios.

Orânduielele la iad sunt cu grăbire,
Nu este ca la noi zadară prelungire
Și hotărârile se dau într-un minut.

Fără zăbavă dar,
Pe două strașnice grătare de metal
S-au pus două căldări, cu smoală s-au umplut
Și bieții vinovați în ele au intrat.
Dar sub tâlhari au pus un munte-ntreg de brad,
La care singură Alecto foc au dat,
Stârnind o flacără atâta de grozavă,

Cât bolțile la iad
Mai toate au crăpat;

Iar către autor părea asprime slabă.
Sub el la început
Ardea un focușor abia-abia văzut,
El însă ne-ncetat mai rău se aprindea.
Trecură zile, ani și sub tâlhari de mult

Cenușă s-au făcut,

Iar focul sub autor neconținut ardea.
Văzând așa asprime,
Văzând neșurare,
El strigă cu glas mare
Că nu-i dreptate-n nime!
Că el, trăind în lume,
Și-au dat un mare nume
Și, de au scris ceva
Cam slobod, cam ghimpos,

Dar n-au crezut cândva
A fi mai păcătos
Decât un rău, un hoț!
Atunci, o furioasă zână,

O sor' din cele trei a iadului surori,
Cu cozi împodobită de șerpi otrăvitori,

Cu bice sângerate-n mână,
Viind drept autor, au zis: „Nenorocite!
Tu cum de îndrăznești
Asupra providenței strigare să pornești
Și să înșiri cuvinte
Precum le înșirai
Cât pe pământ erai!
Și tu te socotești
Mai bun decât un hoț?

El răul au urmat, el au făcut și morți
Cât au avut viață.
Iar tu... Ea au deschis lui lumea ca să vază:
Privește, uită-te la faptele-ți cumplite,
Vezi fiii ce-au otrăvit pe mamă, pe părinte,

Cu multe desfrânări
Vezi fiice depărtate
De-a lor nevinovate
A sexului chemări,

Vezi deznădăjduirea familiilor întregi,
Adusă prin a tale mintioase încercări.
Tu de însoțiere, de legături, de lege

Ai râs, ai defăimat
Și, pentru ca subiect de scris să poți alege,
Ai fi dorit să vezi pământul răsturnat.
De cine patima au fost descrisă bine,
Cu dezveliri că viața e vis amăgitor?

De cine-i încântat nemernicul amor?

De tine!

Simțirea tinerimii de tine-i ațâțată

Prin o îmbrobodire de adevăr înalt
Și răzbunarea urii de tine-nfășurată
În scutece de sânge de om din om vărsat.

Aceste fapte toate,
Prin scrieri înfocate
Certând ai proslăvit
Și-n loc de fericire,

Tu omului ai dat povară de gândire.
Dar încă câte rele nici nu s-au dezvelit

Din scrierile tale
Ce sunt cu-mbelșugare:
Deci rabdă, suferind!"
Au zis Mejer scrâșnind

Și iute au trântit capacul pe căldare.

Dumnezeu să nu se-ndure
De oricare autor,
Ferindu-i pe toți de furii
Și de-a iadului cuptor.